

Lavotta János 200

Dombóvári János

A maga idejének Orpheusa

Lavotta János
(ismeretlen festő alkotása)

A verbunkoszerző, hegedűvirtuóz, színházi karmester, háztanító Lavotta János a halotti anyakönyvi bejegyzés szerint 1820. augusztus 11-én – a Bécsben megjelenő Magyar Kurír tudósítása szerint 10-én – 56 éves korában, Tállyán hunyt el. Síremlékének déli oldalán a gúla alatti négyszög-talpalzaton olvasható: *Itt nyugszik a maga idejének Orfeussa* (sic). 2020-ban Lavotta János halálának bicentenáriuma emlékezik a magyar zenei élet, valamint a nevét viselő alapítvány, kamarazenekar és művészeti iskola Sátoraljaújhelyen.

Lavotta János nemzetsége. A nemesi család eredetének teljes körű felkutatását az elmúlt években Dr. Csáky Imre¹ címer-történésznek köszönheti a zenetudomány. Kutatásai során arra a megállapításra jutott, hogy a Lavotta család egy nemzetség-

ből származott a Kabzán és Kosztura családokkal. Közös ősük a magyar királyi szolgálatában álló kevélyházi Kevély Benedek vitéz volt, aki birtokadományban részesült az akkor Zólyom vármegyéhez tartozó – később Liptó vármegye néven önállósodott – területen. Az ősi nemzetségi birtok a XII–XIII. században eredetileg Kewelként említett, szász eredetű helység volt, amely már akkor a magyar helységnevek között szerepelt Kevély megnevezéssel. A Lavotta család genealógiai szempontból két ágra, az úgynevezett Zólyom vármegyei ágra és az Árva vármegyei ágra osztható fel. Tagjai évszázadok során számos nemességigazolással bizonyították származásukat. A család legismertebb tagja, Lavotta János, a magyar zeneművészet kiválósága, 1764-ben született a Pozsony vármegyei Pusztafödémesen (ennek ellenére a Zólyom vármegyei ághoz tartozott). A birtokok és gyökerek Liptó és Árva vármegyékhez kötötték a családot, azonban

¹ Dr. Csáky Imre honvéd alezredes címer-történész, a Magyar Tudományos Akadémia köztestületi tagja, a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség címer-történész főtisztje

az édesapa Lavotta János – aki maga is zenekedvelő és a Pozsonyban székelő Magyar Királyi Helytartótanács úrbéri számvevőségi irodaigazgatója volt – Pusztafödémesen telepedett le birtokos nemesként, így a verbunkosszerző Lavotta születése és gyermekévei is e vármegyéhez kötődtek. Édesanyja Szvetenyei Klára volt. A szülőknek három gyermeke született, mindhárom Pusztafödémesen: József 1759-ben, Anna Mária 1760-ban, majd négy évre rá János. A gyermek Lavotta 9 éves korában elvesztette édesanyját. Apja 1775-ben Pozsonyban ismét megnősült: az új feleség is nemesi vérű, a Bars vármegyei Néver helységből (ma: Neverice) származó néveri Névery Katalin, akitől a hegedűvirtuóz két féltestvére, 1776-ban Júlia, majd 1784-ben Ferenc született.

A verbunkosszerző és hegedűvirtuóz. Első életrajzírója, Bernát Mihály szerint Lavotta 1786-ban fogott hozzá „számokra venni tüzes fantáziáinak különb-különbféle ízlésbeli talpkövekre állított írásbeli csomóit”,² 1811-ben már a 98. számnál, 1818 tavaszán pedig a 120. opusznál tartott. Lavottának tehát legkevesebb 120 művével számolhatunk, melyek nagy részét – 65 opuszt – 1786 és 1797 között komponálta.

Lavotta műveinek legjelentősebb forrása az a kéziratgyűjtemény, amely 1872-ben egy tömbben került a Nemzeti Zenede birtokába. Közöttük is Lavotta verbunkosainak ez idő szerint legteljesebb és terjedelmesebb forrása a *Válogatott magyar nóták* 18 darabból álló sorozata, amelyet – Domokos Mária feltételezése szerint – saját, korábban írt verbunkosaiából összeállított, reprezentatív válogatásnak szánhatott a szerző, s ezért nem látott el opusz-számmal. Itt kell említést tennünk a 18. darabról, Lavotta legnépszerűbb verbunkos-művéről, a „*Homoródi*” nótáról. Az igen szép *Lassú magyar* – különböző letétekben – összesen tizenhat XIX. századi forrásban fordul elő, sőt – Pablo Sarasate *Cigánydalok* című műve révén, sajnálatosan szerzőmegjelölés nélkül – még nemzetközi hírnévre is szert tett.

A művek között a vonós kamarazene változatos típusaival és a kor divatos táncmuzsikájával találkozunk: verbunk, menüett, polonéz, kontratánc, ländler, tedesca, továbbá figyelemre méltóak Lavotta pedagógiai céllal írt hegedű- és kürtduói. Külön fejezetet alkotnak programzenéi: az „eredeti magyar ábránd” műfaji megjelölésű, öttételes *Szigetvár ostroma*, a *Nota Insurrectionalis Hungarica* (op. 66), *A vadászat* (op. 119), *Az Égi Háború* (op. 120).

Lavotta Jánost 2-3-4 vonós hangszerre írt darabjaival, pedagógiai céllal írt műveivel – amelyek persze szolgálhattak házi muzsikálás céljával is –, vonós kamarazenéjével és többrészes magyar táncaival – az ábrándtól a két-/háromtagú formáig – méltán tartjuk számon a magyar zene megújítói között. Lavotta jelentőségét a magyar zene fejlődése szempontjából Hubay Jenő például abban látta, hogy „*Lavotta több egy láncszemnél, ő valóságos kapocs a múlt és jelen között. [...] Ha Lavotta a magyar zenét nem vitte volna jó nagy lépéssel előre, úgy később a Bánk bán sem íródott volna. Erkel Ferenc ismerte Lavotta zenéjét.*”³

² Bernát Mihály, *A híres virtuosus s dilettant hegedűs Lavotta János életének leírása*, 1818, Kézirat.

³ Hubay Jenő: *Lavotta János emlékezete*, Lavotta János halálának 100. évfordulója alkalmából kiadja a Területvédő Liga, Szerkesztette: Markó Miklós, 1920, 14.

A gyermek Lavotta „hajlandósága a muzsika iránt 10 esztendő korában ütött ki, lángot kapván atyjától, ki maga is egyike vala az ügyesebb violinis-táknak. Titokban tanula egy-két nótát s atyja megsejdtívén azt, ötet Cardinál Batthányi egyik híres muzsikusanak keze alá eresztette.”⁴

Zistler József pozsonyi hegedűművész, Batthyány József hercegprímás, esztergomi érsek zenekarának vezetőjét nevezhetjük tehát Lavotta első mesterének. Az eredményes hangszertanulást bizonyára elősegítette, hogy az ifjú Lavotta Pozsonyban kezdett el iskolába járni, s apja gondoskodhatott fiának hangszeres oktatásáról. Későbbi tanítói: a már öreg Sabodi Bonaventura, Hoszszú Ferenc,⁵ valamint – 1783-ban bekövetkezett haláláig – Glantz György katonakarmester, a Károlyi-ezred fúvósainak karnagya. Lavotta ekkor már jó ideje a nagy múltú jezsuita iskolában tanul Nagyszombatban. Azonban nemcsak hegedül, hanem a konviktusban már papírra veti első szerzeményét *Rhetorica* címmel, amely valószínűleg elveszett. Olyannyira eredményes volt ez az első stúdium, hogy Lavottát „a közvélekedés ifjabb Zistlernek is nevezte”.⁶

A húszas éveiben járó Lavotta életében ezután az útkeresés időszaka következik. Feltételezett bécsi tartózkodását követően 1786-ban az Esterházy-birtokhoz tartozó Fraknóra távozik. Köztudott Esterházy „Pompakedvelő” Miklósról, hogy nagyvonalú pártolója és támogatója volt a művészeteknek, s elsősorban a muzsikának, miután maga is remek baritonjátékos hírében állt. Állandó zenekarát Kismartonban ez idő alatt Joseph Haydn irányítja. Fraknóváralján a szervitáknál töltött két hónap után Lavotta az Eszterházához közeli Sopronbánfalvára érkezik, ahol a pálos-karmelita rendiek kolostorában újabb három hónapot időz. Ha a térképre nézünk, s ebben a mintegy 50 kilométeres körzetben Lavotta közel fél éven át tartó mozgását követjük, szándéka nagyon is egyértelműnek tűnik... Bár megjegyezzük, hogy J. Haydn zenekarában ebben az időben egyetlen magyar származású muzsikos sem játszott...

Feltételezésünk, hogy szerzőség és előadó-művészet elválaszthatatlanul kapcsolódik össze Lavotta munkásságában. Hiszen ki tudná megmondani az általunk számba vett művekről: előbb hegedűjén szólaltatta-e meg Lavotta, s utána jegyezte le azokat, vagy történhetett netán fordítva is? Már csak azért sem valószínű a fordított sorrend, mert a verbunkos előadói stílusában kiemelt szerepe volt a rögtönzésnek. Éppen ezért hallatlan figyelemre és önfegyelemre volt szükség a művek letisztázásához. Ebben Lavotta – mint láttuk azt kéziratainál – jó példával járt elől. Azonban aligha véletlen az, hogy a verbunkos hőskorának kiemelkedő zeneszerzői – mint Lavotta, Csermák, Bihari, majd később Rózsavölgyi – egyúttal kiváló hangszeres előadók is voltak. A kölcsönhatás szerző és hegedűjátékos között tehát nyilvánvaló.

Nézzük most már tisztán előadó-művészetüket, amelyet különböző jelzőkkel illettek a kortársak és a kutatók. A három egysorú muzsikust legtöbbször „virtuóz-triásként” emlegetik, a „virtuóz Lavotta” szókapcsolatról

⁴ Dombóvári János, *Pusztafedémestől Tállyáig*. Monográfia Lavotta Jánosról, Miskolc, Szent Maximilian, 1994. A szerző a monográfiában közli Szemere Pál feljegyzését (*Szemere-tár*, III. kötet 80. Ráday Gyűjtemény), 58.

⁵ Keglevich Zsigmond nagyszombati kanonok komornyikja

⁶ Szilágyi Sándor, *Lavotta János, a kor és az ember*, Budapest, 1930, 44.

Csokonai, Kölcsey írásaiban olvashatunk, de nevezték Lavottát „magyar Orfeus”-nak is.

E triász játékának virtuozításában a hegedülés módjának, körülményeinek, sőt magának a hangszernek is sajátos helye, szerepe volt. Sajnos, Lavotta hangszerkezelésének – konkrét és hiteles adatok, leírások hiányában – csak hézagos jellemzését adhatjuk. Ezek jó része is elsősorban a játék hangulatát, hatását s körülményeit ragadja meg. Mint Erdélyi Jánosé, aki szerint Lavotta hegedülése „a legmélyebb komoly és fájó indulatokat szaggatta föl a lélekben”.⁷ S amelynek nem akármikor fogott neki. Pedig „ha a palotás-zene legfőbb mestere Csermák, úgy a fantáziában utolérhetetlen volt Lavotta”.⁸ Ábrányi azt találja lényegesnek Lavotta virtuozításában, hogy amikor „ő maga játszott ábrándos, szeszélyes szerzeményeit, azokba sok olyan mellékes sajátságot tudott önteni, melyeket aztán se le nem írt, se nem tudta más utána játszani, s ebben magasult ki az ő általános akkori nimbusa”.⁹

A kézírataira jellemző díszítések, futamszerű harmóniai felbontások, spiccatók, akkordjáték-elemek, kettősfogások és a kadenciaszerű játékmód nyomai alapján semmiképpen sem túlzóak a Lavotta hegedűjátékát minősítő jelzők. S ha mindez ráadásul mély, szenvedélyes előadásmóddal, érzeki hegedűhanggal párosult, megérthetjük a kortársak lelkesedését. Azonban nem von le semmit Lavotta előadó-művészetének értékéből – és ez vonatkozhat a virtuóz-triász többi tagjára is –, amikor arra emlékeztetünk, hogy mindezek a megállapítások – az eddigi kutatási eredmények szerint – elsősorban a verbunkoszene előadói stílusának keretei között érvényesek. Minden más összehasonlítás csak bonyolítaná Lavotta, Bihari, Csermák és Rózsavölgyi hegedűművészetének megítélését.

Az első Magyar Játszó Színi Társaság karmestere. Kazinczy saját lapjában, az Orpheusban¹⁰ vetette fel annak gondolatát 1790 februárjában, hogy tartssanak magyar színelőadásokat a Budán összeülő országgyűlés alkalmával, majd hozzá is fogott a terv végrehajtásához. A Pesten tartózkodó Lavotta 1791 márciusa után már – a magyar színügynek szintén elkötelezett – gróf Zichy Károly országbíró fiainak nevelője. A kor szokását követve, a közönség szórakoztatására, kezdettől fogva dívott a nyitózene és a felvonásközi muzsika (hangszer-virtuózok felléptetésével), amelyet alkalmanként fizetett zenészek láttak el. Az elő- és felvonásközi hangversenyezés bevett szokását rögzítette a „játékszíni alkotmány” is, amikor a színmester feladatául szabta: „*mihelyt a Muzsika megkezdődik, azt azonnal az öltöző szobában megjelentse.*”¹¹ Mivel Lavotta 1786 óta maga is résztvevője „muzsikai akadémiáknak”, kapcsolata a pest-budai színtársulattal nem volt új keletű. Így magától értetődő volt, hogy a végleges

⁷ Legány Dezső, *A magyar zene krónikája*, Budapest, 1962. Erdélyi János, *Lavotta életrajza*, in: Erdélyi. *Irodalmi, színházi, közéleti írások és beszédek*, sajtó alá rendezte [...] T. Erdélyi Ilona, Budapest, 2003, 319–321.

⁸ Mátray Gábor, *A Muzsikának Közönséges Története és egyéb írások*, Budapest, 1984, 329.

⁹ Ábrányi Kornél, *A magyar zene a 19-ik században*, Budapest, 1900, 29.

¹⁰ *A magyar irodalom története III–IV.* főszerkesztő: Sótér István, Budapest, 1965, 11

¹¹ Keszi Imre, *Pest-Buda. (Muzsikáló városok)*, Budapest, 1973, 14.

megszerveződés után a zenei vezető szerep Lavottának jutott. A *Tisztség eladás* című érzékeny játék színlapja arról tájékoztat, hogy „a muzsika igazgatását már régen különös talentomairól esméretes Lavota úr vállalván magára, oly állapotban teszi a muzsikát, hogy nemcsak válogatott szimfóniákkal, hanem nemzeti magyar táncnótákkal is gyönyörködtesse az érdeemes Nézőket”.¹²

Lavotta oly elismert zeneművész volt, hogy a színházi vezetés 1793. január elején a tíztagú zenekar karmesterének és zenei vezetőjének szerződtette. Azonban „Lényének rapszodikus mivolta, művészetének csak szólójátékra való berendezettsége, nem tették alkalmassá a karmester fegyelmező, tanító szerepére. Itteni működését alighanem az 1793. március 22-én tartott Muzsikális Akadémiával, mint búcsúfelléptével fejezte be. E hangversenyen a városi kir. színházak első hegedűsének, Schülder Józsefnek vezetése alatt húsz főből álló zenekar működött közre. Lavotta volt a szólista...”¹³

Más módon ugyan, de továbbra is megmaradt kapcsolata a magyar színjátzókkal. Négy hónappal a búcsúfellépése után kísérőzenét írt Clemens Friedrich Werthes Zrínyi-darabjához, melyet a társulat Zrínyi Miklós: *avagy Sziget várának veszedelme* címmel hat alkalommal adott elő. Az egyik előadásról a Bécsi Magyar Merkurius pesti tudósítója részletesen is beszámolt: „Pestről 5-dik Aprilisban, Tegnap jádszotta a Nemzeti Jádszó-Társaság Pesten a Zrínyi Miklós vagy is a Szigeth Várának veszedelme nevű vitézi szomorú játékot 3 felvonásokban – Vertess Professor Urnak szerzése után Csépán István Úr fordítása szerént. [...] Nagy díszére volt a Darabnak Lavota Úr által a régi Időkhöz szabott igaz Magyar izlésű újonnan szerzett, vért pezsdítő Magyar Muzsika.”¹⁴ Az első pest-budai magyar színtársulatot azonban a színház megsegítésére 1796-ban hangversenyt adó Lavotta sem tudta megmenteni az eladósodást követő megszűnéstől.

Ezt követően Lavotta 1797 és 1800 között Miskolcon tartózkodott, a szerzői kézírataira írt keltezesek szerint nemesi családok tagjait részesítette hangszeroktatásban. 1801-ben Kolozsvárra is Lavottát hívják a Wesselényi Miklós báró által pártfogolt színház zenei vezetőjének. A század elején Kolozsvár főúri házainak zenei életét jórészt idegen származású, többé-kevésbé megmagyarosodott zenemesterek irányítják. A kincses város legrégebbi zenei társaságát, a *Societas Musicalist* csak említésből ismerjük: 1802-ben Haber, Lavotta, Seltzer és Krausz is szerepelt tagjai között. Ebből következtetjük, hogy az egyesület hivatásos zenészekből állt.

A mecénás kezdeményezésére elkészült és 1803. augusztus 8-án a zsidói kastélyban felolvasott *„Az erdélyi magyar játszószín constitutioja”* a játékszín hasznát a nevelésben látja, melyre „a jó példák szolgálhatnak eszközül és minél tisztábbak és nemesebbek ezek, annál egyenesebben vezetik a szívet a megnevelésre és annál rövidebb úton világosítják az elmét”.¹⁵ Külön fejezet szól a director, a muzsika-mester s a játszó tagok kötelezettségeiről és jogairól, valamint az igazgatás anyagi részére vonatkozó rendelkezésekről. A szabályzat

¹² Isoz Kálmán, *Buda és Pest zenei művelődése*, Budapest, 1926, 142.

¹³ Uo., 196–197.

¹⁴ Domokos Mária, *Lavotta János*. Magyar zeneszerzők 6., Mágus Kiadó, Budapest, 1999, 9.

¹⁵ Ferenczi Zoltán, *A kolozsvári színház és színház története*, Kolozsvár, 1897, 117.

második fejezete „A muzsika mesterre vagy orgester directorra” nézve hat pontban sorolja fel annak teendőit. Eszerint a színészeket naponta két órát kell zenére, énekre tanítania, és félévenként egy új operát vagy énekes játékot kell készítenie. Pontos tájékoztatást kapunk Lavotta működéséről egy, a társulat helyzetéről, a bérleti bevételekről Wesselényinek szóló levélből: „A muzsika a Lavota directioja alatt sokkal jobb, s megnyerte a publikum kedvét. Nagy fogyatkozása a zenekarnak, hogy nincs violon hangszerük, most hozatott egyet Bécsből, 8 arany az ára, s Kapdebo kereskedő, ki felmegy Bécsbe, le fogja hozni. Hogy Lavota igen derék muzsikus s jól viseli magát, de hogy ezután is meg ne hibázzék, egy öccsét taníttatja zenére, s ezért neki asztalt ad.”¹⁶

Mindenesetre a kolozsvári színjátszás első, legszebb színházi korszakából kiveszi a részét Lavotta János is. A társulat sokat és sokfélét – főleg a közönség körében kedvelt énekes játékot – játszott. Lavotta karmestersége idején négy új darabot mutattak be, ezek: „Kótsítól A kontraktus és A tündérek, Dittersdorftól Az égi háború vagy Az oskolamester quasi doktor, Hennebergtől A csörgő sapka...”¹⁷ Ez idő alatt – az anyagi sikert jelentő tájolás során – a társulat megfordult Nagyváradon, Zsibón, Marosvásárhelyen, Debrecenben, Szegeden, sőt Miskolcon és Tokajban is, ahol a bálók alkalmával Lavottának nemritkán a zenekart is vezetnie kellett.

A kolozsvári korszak lezárultával Lavottának Losoncon még egy színházi közreműködéséről tudunk. A város szállodájában Farkas Károly igazgatása alatt összetoborzott, s 1810. február 17-én megnyílt magyar játékszínnek a közönség nemes szórakoztatása mellett más célja is volt, mint például a szegények, betegek segélyezése. Az igazgató farsangi vígjátékával kezdtek, s előadásait Farkas más eredeti vagy magyarra fordított darabjaival folytatták.¹⁸ Műsorra kerültek „énekes játékok is egy fő rendű hazafi, az már ösméretes Lavotta úr igazgatások után – írta a Hazai és Külföldi Tudósítások –, kik egészen új szerzeményekkel gyarapították ez alkalmatossággal is a magyar muzsikát”.

A házitanító. Lavotta harmincéves korára már országosan ismert muzsikus lett, akit a magyar nemesi családok szívesen láttak vendégül, akár hosszabb ideig is. Haláláig közel húsz kúriában töltött hosszabb-rövidebb időt – elsősorban Kelet-Magyarországon – olyan magyar urak házában, ahol „a zongora meg a magasabb zenei műveltség eléggé otthonos” volt az egykorú beszámoló szerint.¹⁹

A nemesi családoknál²⁰ eltöltött idő – leszámítva a színházi éveket – Lavotta életének mintegy felét teszi ki. Hegedűjátékával a muzsikai akadémiák mellett

¹⁶ Domokos Mária, i. m., 9–10.

¹⁷ Legány Dezső, *A magyar zene krónikája*, Budapest, 1962, 485.

¹⁸ Legány Dezső, *Lavotta és kora*, Széphalom, 4. Kazinczy Ferenc Társaság Évkönyve, 1992, 278.

¹⁹ Gróf Hoffmann von Hoffmannsegg nyomán idézi Szilágyi Sándor: i. m., 60.

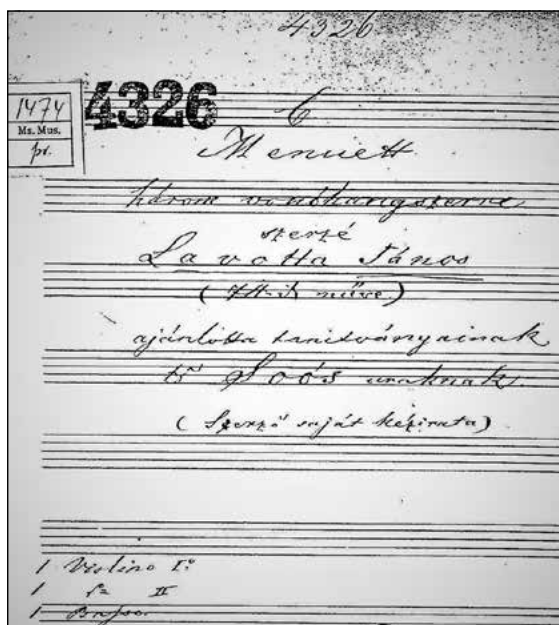
²⁰ Lónyai Gábor Ung vármegyei főispánnál Deregnőn, Gyürky István megyei főjegyzőnél Terenyén, Papszász József táblabírónál Tiszaigaron, Eördögh Alajosnál Szabolcsban, Almásy Ignác közbirtokosnál Szöllöskén, Nánásy András táblabírónál Tiszafüreden, gróf Teleky Imrénéll Debrecenben, Szepessy Zsigmondnál Berentén, az Uray-házban Beregsurányban,

e vidéki társadalmi események (bálok, estélyek, házi muzsikálások és egyéb hangászati multságok) alkalmával szerezte a legtöbb elismerést. Amikor pedig hosszabb ideig tartózkodott egy-egy háznál, akkor vendéglátói Lavottát legtöbbször házitanítói feladatokkal is megbízták.

Vajon milyen felkészültséggel, elgondolással, módszerrel foghatott neki Lavotta János a tanítványok iskolarendszert nélküli oktatásának?

E tekintetben hasznos tapasztalatot nyújthattak számára is a sokféle megalkult zenészegetek, mint például az említett *Societas Musicalis* Kolozsvárott, amelynek színházi évei alatt maga is tagja volt. Az egyesület szerteágazó feladatai között szerepelt ugyanis a zeneoktatásról való gondoskodás is, és amellet, hogy tagjait hangszeres muzsikálásra szervezte, hangversenyeket rendezett, szorgalmazta a kottakiadást stb. Ezeket a törekvéseket Lavotta tevékenysége során is fellelhetjük.

Lavotta 33 évesen tehát úgy kezdett hozzá zeneoktatói munkájához, hogy addigra a maga „hegedűiskoláját” már megalkotta. Az op. 49-es sorozata címében is árulkodó: a *Könnyű duók két hegedűre* címet viseli. Változatos tempójú, ütemnemű, előadói utasításokkal gazdagon ellátott kis zeneművek ezek, amelyek fokozatosan haladnak az egyszerűbbtől a bonyolultabb, a könnyebbtől a nehezebb felé. Némileg más a helyzet a *Hat magyar duett két hegedűre* címet viselő darabokkal (op. 22). Ha összehasonlítjuk az előbbi sorozattal, azt tapasztalhatjuk, hogy közülük valamennyi *Tempo di verbunk* feliratú zenemű, amelyekben a verbunkos-stílus szinte valamennyi jegyét megtalálhatjuk. Öröndetes fejlemény, hogy Lavotta János születésének 250. évfordulója évében a hegedűduók hozzáférhetővé váltak a hegedűoktatás számára is.²¹ A duók megjelenése pedig lehetővé tette a közel három évtizede folyó Regionális Verbunkos Hangszeres Versenyek sátoraljaúj-

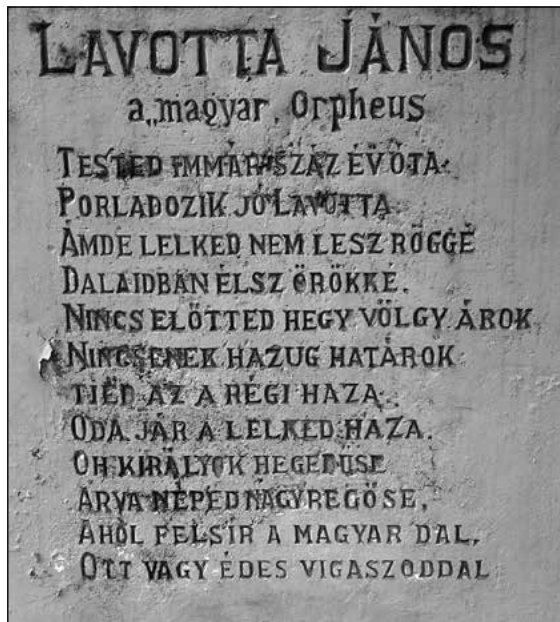
Lavotta János saját kézírású címlapja

Benkó Jánosnál Nógrádban, Elek Istvánnál Tiszaszőlősen, a Csokonait is vendégül látó Puky Istvánnál Gesztelyen, valamint a haláláig hú barát Öry Fülöp Sámuelnél Tályán. (Dombóvári János, i. m., 47–48.).

²¹ A pedagógiai célú tizenégy „könnyű hegedűduó” (Op. 49.) az Editio Musica Budapest kiadásában jelent meg 2014-ben, míg a *Hat magyar hegedűduó* (Op. 22.) a Neuma Kiadó adta ki. Mindkét kiadvány közreadója Dombóvári János.

helyi szervezői számára, hogy 2015-től Lavotta János hegedűduó versenyt is meghirdessenek.

Nevezhetjük-e a házitanító Lavotta Jánost mai értelemben zenepedagógusnak? A maga korát tekintve feltétlenül. Lavotta, mint annyi más területen, ebben is előfutára volt annak a zenetanártípusnak, aki már intézményes keretek között, egyre gyarapodó módszertani ismeretekkel, megélhetést biztosító fizetésért oktathatta növendékeit. Azonban Lavotta ilyen biztonságot nyújtó körülményekkel még nem rendelkezhetett. Zenetanításának módszerét saját szerzeményeinek felhasználásával alakította ki. Bár rapszodikus természetű a róla szóló írások gyakran felelmegetik, a hegedülést, kottairást napi feladatának tekintette. Közlékeny ember lévén bőséges időt tölthetett tanítványjaival, akikkel – mint a Soós úrfiúknak ajánlott hat menüettje bizonyítja – bensőséges kapcsolat kialakítására törekedett.

Ismeretlen költő verse Lavotta halálának centenáriumára (1920) a Tállyán található emlékoszlopon. Az emlékoszlopot mások mellett Mikár Béla és Markó Miklós hírlapírók állították 1922-ben: lehetséges, hogy a vers egyiküktől származik